

ROMÂNIA

TRIBUNALUL HARGHITA
SECȚIA CIVILĂ

SENTINȚA CIVILĂ NR.88

Ședința publică dia data de 18 ianuarie 2017

Completul constituit din:

judcător: x- Președinte

Grefier: x

Pe rol pronunțarea asupra sentinței în cauza de contencios administrativ și fiscal privind pe reclamanta x ÎNTREPRINDERE INDIVIDUALĂ, în contradictoriu cu pârâta DIRECȚIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANȚELOR PUBLICE BRAȘOV, având ca obiect anulare act administrativ - Decizia nr.x/27.08.2015.

La apelul nominal făcut în ședința publică nu au răspuns părțile.

Fără citarea părților.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier care învederează instanței că dezbaterile cauzei a avut loc în ședința publică din data de 11 ianuarie 2017, mersul dezbaterilor și concluziile părților fiind consemnate în încheierea din acea zi, care face parte integrantă din prezenta sentință civilă.

**INSTANȚA, Deliberând, constată
următoarele:**

Sub nr.x/2016, la data de 22.01.2016 a fost înregistrată pe rolul acestei instanțe cauza de contencios administrativ și fiscal formulată de reclamanta x ÎNTREPRINDERE INDIVIDUALĂ, în contradictoriu cu pârâta DIRECȚIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANȚELOR PUBLICE BRAȘOV, solicitând instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să dispună:

- anularea Deciziei nr.x/27.08.2015, ca nelegală;
- anularea Deciziilor de impunere nr.x/09.03.2015 și nr.x/09.03.2015, ca nelegale;
- obligarea pârâtei la restituirea sumei de x,00 lei cu dobânda legală aferentă, calculată de la data plății până la data restituirii sumei;
- obligarea pârâtei la suportarea cheltuielilor de judecată.

În motivare reclamanta arată că în urma unui control efectuat de salariații pârâtei, s-au emis deciziile de impunere nr.x/2015, pentru suma de x,00 lei reprezentând impozit pe venit și nr.x/2015 pentru suma de x,00 lei, reprezentând TVA stabilită suplimentar, dobânzi și penalități aferente TVA stabilită suplimentar.

Împotriva acestor acte a formulat contestație care a fost respinsă prin Decizia nr.x/2015.

Precizează că actele a căror anulare o solicită sunt nelegale pentru considerentele ce urmează:

Diferențele stabilite suplimentar la plata pe seama sa provin din faptul ca organul de control a stabilit că ar avea lipsă în gestiune, lipsă care nu poate fi considerată ca fiind deductibilă.

Arată că este de acord că lipsa în gestiune este nedeductibilă ca și cheltuială dar nu este de acord cu lipsa în gestiune stabilită de organul de control.

La stabilirea stocului scriptic nu au fost scăzute valori corecte din totalul veniturilor și astfel s-a stabilit o lipsă în gestiune care nu este reală. De asemenea, organul de control a luat în considerare sume greșite: din Anexa nr.4-Stabilirea stocului scriptic – reiese ca in anul 2012

vânzările de marfa se ridică la suma de x,00 lei, în tip ce la fila 2 pct.10 și la fila 9 lite din Raportul de inspecție fiscală parțială se regăsește suma de x,00 lei.

În aceste condiții, vânzarea de marfa nu s-a determinat corect, fapt ce a condus la determinarea stocurilor scriptice cu valori greșite.

Totodată, arată că în opinia sa verificarea documentelor mi s-a făcut cu luarea în considerare a regulilor de contabilitate în partida simplă.

Prin Decizia nr.x/2015, pârâta nu face decât să reitereze cele cuprinse în raportul de inspecție fiscală și în deciziile de impunere, citând și textele de lege pe care le consideră a fi aplicabile în speță.

În contestația formulată a arătat că lipsa în gestiune nu este reală și că nu există diferențe între stocul faptic de marfă și stocul scriptic, dar acest lucru nu a fost re-verificat de pârâtă ci pur și simplu s-a făcut trimitere la cele cuprinse în raportul de control.

Reclamanta consideră că pârâta trebuia să re-verifice constatările persoanelor care au efectuat controlul și să efectueze o nouă verificare privind modul în care s-a stabilit lipsa în gestiune, stabilind dacă vânzarea de marfa s-a determinat corect sau nu cu ocazia controlului.

De asemenea, în decizie nu se face nici o referire la erorile datorate neluării în considerare a facturilor achitate integral în exercițiul financiar în care au fost generate, dar nevândute în același exercițiu financiar.

Astfel, în opinia sa actele a căror anulare o solicită nu au fost emise cu respectarea legii, ele fiind întocmite fără o verificare riguroasă a actelor contabile și fără respectarea principiilor contabilității.

În drept, a invocat prevederile Legii nr.554/2004, modificată și a solicitat și judecarea cauzei în lipsa sa, invocând prevederile art.411 din Codul de procedură civilă.

Pârâta DIRECȚIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANTELOR PUBLICE BRAȘOV-ADMINISTRAȚIA JUDEȚEANĂ A FINANTELOR PUBLICE HARGHITA, prin care a solicitat respingerea acțiunii reclamantei ca fiind netemeinică și nelegală, (f.53-61)

În motivare pârâta arată că în primul rând, prealabil unei apărări pe fondul cauzei, în temeiul art. 245- 247 cod procedură civilă, invocă în cauză următoarele excepții procesuale: - excepția netimbrării acțiunii, menționând că în cauză este vorba de un litigiu contencios administrativ-fiscal, care în conformitate cu prevederile art,16 din O.U.G. nr.80/2013 - privind taxele judiciare de timbra, este supus timbrării, iar la documentele ce i-au fost comunicate im există anexată dovada achitării taxei de timbru prevăzută de lege în acest scop.

- lipsa dovezii calității de reprezentant 3a dosarul cauzei, obligație impusă de lege prin intermediul prevederilor art. 194 lit.b ultima teza, raportat la art. 151 din Codul de procedură civilă.

Astfel, dacă cererea se depune de reprezentantul legal, acesta trebuie să facă dovada calității de reprezentant prin extras din registrul public, în care să fie menționată expres calitatea de reprezentant legal al reclamantei, în cauza de față, consideră că aceasta dovadă este eu atât mai importantă cu cât cererea este făcută prin avocat iar dovedirea calității celui care. a mandatat avocatul pentru introducerea acțiunii în instanță este primordială, în condițiile stipulate de prevederile legale la care a făcut referire.

Ca urmare, solicită să se soluționeze cu prioritate excepțiile invocate, în condițiile stipulate de art.248 cod procedura civila, urmând ca în cazul admiterii primei excepții, să se anuleze acțiunea ca netimbrată, iar în cazul admiterii celei de-a doua excepții să se respingă acțiunea ca fiind făcută de o persoană fără calitate de reprezentare,

În situația în care excepțiile invocate vor fi respinse, pe fondul cauzei arată că, reclamanta a promovat prezenta acțiune împotriva Deciziei de impunere nr.x/09.03.2015, nr. x/09.03.2015 și împotriva Deciziei nr.x/27.08.2015, decizie prin intermediul căreia a fost soluționată prin respingere plângerea administrativă formulată de reclamantă împotriva celor doua Decizii de impunere menționate.

Prin Decizia de impunere nr. x/09.03.2015, organele fiscale au stabilit suplimentar la plată suma de x lei reprezentând impozit pe venit, iar prin decizia de impunere nr.x/09.03.2015, privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală pentru persoane fizice a fost impusă la plată suma de x lei, compusă din x lei

TVA stabilit suplimentar, x lei dobânzi aferente TVA și x lei penalități de întârziere aferente TVA.

Pârâta a mai arătat că în cauză, următoarele circumstanțe sunt importante pentru susținerea apărării:

Reclamanta susține în cuprinsul cererii, faptul că, deciziile contestate împreună cu Raportul de inspecție fiscală nr. x/09.03.2015 sunt nelegale deoarece se bazează pe interpretarea selectivă a documentelor justificative fără luarea în considerare a formei juridice sub care își desfășoară activitatea. Totodată precizează faptul ca, potrivit OMFP 3055/2009 pct.42, conduce contabilitate în partida simplă în care veniturile și cheltuielile sunt recunoscute exclusiv la data încasării sau plății lor.

Aceste critici, le consideră neîntemeiate, deoarece se poate lesne constata din cuprinsul documentelor depuse la dosarul cauzei că, inspecția fiscală a fost realizată de către A.J.F.P.Harghita - Serviciul de Inspecție Fiscală Persoane Fizice.

Împrejurarea că, inspectorii fiscali cunoșteau forma juridică sub care persoana fizică reclamantă își desfășoară activitatea, cu toate consecințele aferente, se poate constata prin lecturarea punctului 6 al capitolului II - Date despre contribuabil, din R.I.F.nr.x/09.03.2015, unde se menționează : - forma juridică : întreprindere economică fără personalitatea juridică organizată de un întreprinzător persoană fizică, conform art 2 lit.g) din O.U.G. nr.44/2008-privind desfășurarea activităților economice de către persoanele fizice autorizate.

Ca urmare, este evident că nu au fost erori în interpretarea cadrului juridic sub care își desfășoară reclamanta activitatea, personalul aferent acestui serviciu fiind specializat doar pe controlul fiscal al persoanelor fizice, fără interferențe cu activitatea de control fiscal al persoanelor juridice.

Prin Raportul de inspecție fiscală nr. x din 09.03.201, care a stat la baza emiterii Deciziilor de impunere nr.x/09.03.2015 și nr. x/09.03.2015, reclamanta a fost supusă verificării fiscale pentru perioadele:

- 01.04.2012 - 31.12.2014 pentru TVA

- 01.01.2011 - 31.12.2013 pentru impozitul pe venit. Distinct, în privința fiecărui impozit verificat s-au constatat următoarele :

Cu privire la impozitul pe venit, a înregistrat venituri în perioada verificată 01.01.2011-31.12.2013, astfel:

- în anul 2011 suma totală de x lei;

- în anul 2012 suma totală de x lei;

- în anul 2013 suma totală de x lei;

În perioada verificată au fost deduse cheltuieli privind: cheltuieli cu achiziționarea mărfurilor destinate revânzării, cheltuieli cu contribuțiile salariale și sociale, cheltuieli cu salariile angajaților și au fost declarate cheltuieli deductibile după cum urmează:

- anul 2011 în sumă de x lei;

- anul 2012 în sumă de x lei;

- anul 2013 în sumă de x lei;

La sfârșitul anilor 2011 și 2013, s-a constatat ca valoarea stocului faptic de mărfuri nu corespunde cu valoarea stocului scriptic, având la baza documentele de achiziție și cele de vânzare astfel:

- anul 2011 în suma de x lei la preț de cumpărare;

- anul 2013 în suma de x lei la preț de cumpărare;

Reclamanta, în Nota explicativa anexa nr. 5 nu a putut explica cărui fapt se datorează lipsa din gestiune la sfârșitul anilor fiscali 2011 și 2013.

În urma inspecției fiscale valoarea cheltuielilor deductibile se prezintă astfel:

- anul fiscal 2011 în suma totală de x lei;

- anul fiscal 2012 în suma totală de x lei;

- anul fiscal 2013 în suma totală de x lei;

Organul fiscal a stabilit conform art.48, alin 7, lit. j din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare, că aceste cheltuieli privind bunurile lipsă de gestiune nu sunt cheltuieli deductibile, astfel s-a stabilit impozitul pe venit suplimentar în sumă de x lei.

Inspekția fiscală a avut ca punct de pornire, pierderea raportată din anul fiscal 2010 în sumă de x lei. Pentru anul 2011 s-a stabilit o diferență în sumă de x lei reprezentând cheltuieli nedeductibile,

în anul 2012 contribuabilul a declarat un venit net de x lei astfel fiind emisă Decizia privind nemodificarea bazei de impunere urmare a inspecției fiscale nr.x/09.03.2015.

Pentru anul fiscal 2013 organele fiscale au stabilit o diferență de venit net anual stabilită suplimentar în sumă de x lei peste valoare venitul net declarat în sumă de x lei, de către I.I. x.

Venitul net anual impozabil recalculat de organele de inspecție fiscală pentru anul 2013 fiind de x lei, de unde a fost scăzută pierderea raportată din anul precedent în sumă de x lei, astfel contribuabilul a rămas cu un venit net impozabil în sumă de x lei pentru care s-a stabilit impozit pe venit suplimentar în sumă de x lei.

Deși reclamanta susține că diferența de stoc nu este reală, arată că, lipsa în gestiune a fost constatată efectiv analizând facturile de achiziție respectiv notele de recepție la partea de intrări, iar la partea de ieșiri închiderile zilnice emise de aparatul de marcat electronic fiscal. Ca urmare, aceste date există în evidenta contabilă proprie, aceeași evidentă, care a relevat și aspectele pozitive, pe care se regăsesc în cuprinsul R.I.F.

Cu privire la TVA deductibil, inspectori fiscali au constatat faptul că în perioada verificată la sfârșitul anilor fiscali verificați valoarea stocului faptic de mărfuri nu corespunde cu valoarea stocului scriptic, (calculul stocurilor scriptice pe baza documentelor de achiziție și de vânzare este anexa nr. 4.), I.I x înregistrând o lipsa în gestiune, după cum urmează:

- anul 2013 baza impozabilă x lei și TVA aferent x lei.
- anul 2014 baza impozabilă x lei și TVA aferent x lei, astfel fiind încălcate prevederile art.126 alin.(1), art.128 alia(1) respectiv art.134AÎ alin.(1) și art.134 ind.2 alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul Fiscal cu modificările și completările ulterioare.

în urma inspecției fiscale, pentru perioada verificată, s-a stabilit că contribuabilul a dedus TVA cu cota de 24% în sumă totală de x Lei aferent bazei de impozitare în sumă de x lei. (mărfuri destinate revânzării, obiecte de inventar, energie electrică, telefon, materiale consumabile) și TVA dedus cu cota de 9% în sumă de x lei având baza impozabilă x lei. Valoarea achizițiilor scutite declarate este în sumă de x lei. (salarii, contribuții salariale și sociale).

Temeiul legal pentru stabilirea TVA suplimentar în sumă totală de x lei, este asigurat de prevederile art.126, alin.1, lit. a), art.128 alin. 1, art.134 ind.1 alin.1 și art.134 ind.2 alin.1 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal.

Pentru obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite, organele de inspecție fiscală au calculat accesorii pentru neplata la termenul de scadență a obligațiilor fiscale principale, respectiv x lei reprezentând dobânzi/majorări și penalități de întârziere aferente TVA suplimentar. Temeiul legal pentru calculul accesoriilor este prevăzut de prevederile art. 119, 120 și 120 ind.1 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Sintetizând, arăta că regulile generale de stabilire a venitului net anual din activități independente, determinat pe baza contabilității în partidă simplă sunt reglementate de prevederile art. 48 din Legea 571/2003 privind Codul fiscal cu modificările și completările ulterioare, conform cărora:

„(1) Venitul net din activități independente se determină ca diferență între venitul brut și cheltuielile aferente realizării venitului, deductibile, pe baza datelor din contabilitatea în partidă simplă. [...]”, iar alin. 4 stabilește condițiile generale pe care trebuie să le îndeplinească cheltuielile aferente veniturilor, pentru a putea fi deduse, astfel:

„(4) Condițiile generale pe care trebuie să le îndeplinească cheltuielile aferente veniturilor, pentru a putea fi deduse, sunt:

- a) să fie efectuate în cadrul activităților desfășurate în scopul realizării venitului, justificate prin documente
- b) să fie cuprinse în cheltuielile exercițiului financiar al anului în cursul căruia au fost plătite:
- c) să respecte regulile privind amortizarea, prevăzute în titlul II după caz[...]”

(7) Nu sunt cheltuieli deductibile:

j) cheltuielile privind bunurile constatate lipsă din gestiune sau degradate și neimputabile, dacă inventarul nu este acoperit de o poliță de asigurare;"

Din punct de vedere al TVA sunt aplicabile prevederile art. 126 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal potrivit căruia:

„ART. 126 Operațiuni impozabile (1) Din punct de vedere al taxei sunt operațiuni impozabile în România cele care îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) operațiunile care, în sensul art 128 - 130, constituie sau sunt asimilate cu o livrare de bunuri sau o prestare de servicii, în sfera taxei, efectuate cu plată: (...)”

Privind livrările de bunuri din punct de vedere al TVA sunt aplicabile prevederile art. 128 din Legea nr. 571 72003 privind Codul fiscal potrivit căreia:

„ART. 128 Livrarea de bunuri:

(1) Este considerată livrare de bunuri transferul dreptului de a dispune de bunuri ca și un proprietar. (...)”

Privind faptul generator, exigibilitate și baza de impozitare a taxei, pentru livrările de bunuri din punct de vedere al TVA sunt aplicabile prevederile art. 134 ind.1 și art. 134 ind.2 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal potrivit căreia:

„ART. 134 ind. 1 Faptul generator pentru livrări de bunuri și prestări de servicii

(1) Faptul generator intervine la data livrării bunurilor sau la data prestării serviciilor, cu excepțiile prevăzute în prezentul capitol

ART. 134 ind.2 Exigibilitatea pentru livrări de bunuri și prestări de servicii

(1) Exigibilitatea taxei intervine la data la care are loc faptul generator.”

Totodată art. 148 alin 1 pct.(c) din Codul fiscal precizează:

„ART. 148 Ajustarea taxei deductibile în cazul achizițiilor de servicii și bunuri, altele decât bunurile de capital

(1) în condițiile în care regulile privind livrarea către sine sau prestarea către sine nu se aplică, deducerea inițială se ajustează în următoarele cazuri:

c) persoana impozabilă își pierde dreptul de deducere a taxei pentru bunurile mobile nelivrate și serviciile neutilizate în cazul unor evenimente precum modificări legislative, modificări ale obiectului de activitate, alocarea de bunuri/servicii pentru operațiuni care dau drept de deducere și, ulterior, alocarea acestora pentru realizarea de operațiuni care nu dau drept de deducere, bunuri lipsă din gestiune, inclusiv bunuri furate.”

Astfel, din prevederile legale menționate, rezultă următoarele:

Venitul net din activități independente se determină ca diferență între venitul brut și cheltuielile aferente realizării venitului, deductibile pe baza datelor din contabilitatea în partida simplă.

La determinarea venitului impozabil cheltuielile sunt deductibile numai dacă îndeplinesc cumulativ condițiile prevăzute *de lege*, cum ar fi: să fie efectuate în interesul direct al activității, să fie efective și justificate cu documente legal întocmite, precum și cu respectarea reglementărilor în vigoare privind evidența contabilă.

Contribuabilul își pierde dreptul de deducere TVA în cazul în care bunurile, mărfurile lipsesc din gestiune.

Reclamanta a mai arătat că art.64 din O.G. nr. 92/2003, republicata, privind Codul de procedură fiscală prevede: „Documentele justificative și evidentele contabile ale contribuabilului constituie probe la stabilirea bazei de impunere, în cazul în care există și alte acte doveditoare, acestea vor fi luate în considerare la stabilirea bazei de impunere,” , iar la art. 65 din O.G. nr.92/2003, cu privire la sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale, se precizează:

„(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal.

(2) Organul fiscal are sarcina de a motiva decizia de impunere pe bază de probe sau constatări proprii. ”

A mai menționat faptul că faptul ca la discuția finală din data de 09.03.2015, contribuabilul nu a făcut nici o obiecțiune cu privire la cele constatate de către inspectorii fiscali.

Astfel, organele de control fiscal au analizat în mod obiectiv aspectul legal al desfășurării de reclamantă a activității pentru care a fost autorizată. Exemplul în acest sens fiind și constatările pozitive menționate în cuprinsul R.I.F.

În concluzie, pentru toate aceste motive, consideră că organele fiscale abilitate au procedat în mod temeinic și legal, iar soluția de respingere a contestației administrative formulată de reclamantă, respectă prevederile legale impuse de lege, motiv pentru care, solicită cu respingerea acțiunii ca fiind netemeinică, nelegală, capetele accesorii urmând să aibă soarta principalului conform principiului „accesorium sequitur principalem,,.

în drept, a invocat prevederile legale la care a făcut referire în cuprinsul întâmpinării.

în conformitate cu prevederile art.223 alin.3 Cod procedură civilă a solicitat judecarea cauzei și în lipsa sa.

A fost administrată proba cu înscrisuri și proba cu expertiză contabilă.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Prin acțiunea sa, reclamanta solicită anularea Deciziei nr.x din 27.08.2015 emisă de pârâtă, prin care s-a respins contestația formulată împotriva Deciziilor de impunere nr. x și nr,x din 09.03.2015, precum și obligarea pârâtei la restituirea sumei de x lei cu dobânda legală aferentă, calculată de la data plății până la data restituirii sumei.

Tribunalul constată că prin Decizia de impunere nr.x din 09.03.2015 (f.38), pârâta a stabilit în sarcina reclamantei obligații suplimentare de plată constând în impozit pe venit anual pe anii 2011 și 2013, iar prin Decizia de impunere nr,x din 09.03.2015 (f.33) s-au stabilit obligații fiscale suplimentare de plată constând în TVA, dobânzi și penalități de întârziere.

Din raportul de inspecție fiscală (f21), rezultă că inspecția s-a desfășurat în perioada 03.03.2015-09.03.2015 și a vizat perioada 01.01.2011-31.12.2013 pentru impozitul pe venit și 01.04.2012-31.12.2014 pentru TVA.

Referitor la baza de impunere a impozitului pe venit, s-a constatat de către pârâtă că, la sfârșitul anilor fiscali verificați, reclamanta a efectuat inventarierea mărfurilor rămase nevândute și că la finalul anilor 2011 și 2013 valoarea stocului faptic de mărfuri nu corespunde cu valoarea stocului scriptic, reclamanta având lipsă de gestiune pentru anul 2011 în sumă de x lei și pentru anul 2013 în sumă de x lei, iar conform art.48 alin.7 lit j din Legea nr.571/2003 nu sunt deductibile cheltuielile privind bunurile constatate lipsă din gestiune.

La solicitarea reclamantei, în cauză a fost efectuată o expertiză tehnică judiciară contabilă (f. 165-171) prin care expertul a concluzionat că „lipsurile sau plusurile de bunuri și valori se stabilesc prin compararea datelor constatate faptic (prin inventariere) și înscrise în listele de inventariere cu cele din evidenta tehnico-operativă (raport de gestiune); raportul de gestiune este documentul pe baza căruia se ține evidența stocurilor; determinarea lipsurilor de gestiune este posibilă numai pentru prezent, dar este imposibilă determinarea lipsurilor pentru perioade trecute”.

Prin expertiză s-a stabilit că, în cauză, la momentul efectuării controlului fiscal (03.03.2015) se cunoaște doar stocul scriptic și, drept urmare, nu se poate determina dacă există lipsuri sau plusuri în gestiune.

Instanța nu poate reține această concluzie a expertizei, în sensul că nu este posibilă determinarea lipsurilor de gestiune pentru trecut, având în vedere că însuși expertul arată că lipsurile sau plusurile de gestiune se stabilesc prin compararea inventarelor cu evidențele tehnico-operative. Cum în cauză au fost efectuate inventare la finalul anilor 2011 și 2013 este evident că pe baza acestora s-au stabilit datele factice existente la acel moment, date care se compară cu documentele contabile ale perioadei respective.

Astfel s-a reținut și în raportul de inspecție fiscală, în care se menționează că reținerea lipsei de gestiune s-a făcut în baza inventarului anual întocmit de contribuabil la sfârșitul fiecărui an și, prin comparare cu stocul scriptic, s-a constatat lipsa de gestiune, instanța constatând că reclamanta nu a justificat această lipsă constatată.

Pentru aceste considerente, instanța va înlătura concluziile expertizei, constatând că acestea sunt nefondate.

În plus, reclamanta nici nu a invocat prin acțiune faptul că nu ar fi posibilă stabilirea lipsei de gestiune pentru trecut, ci doar că nu a existat această lipsă fara insa sa probeze aspectele invocate.

Astfel, reclamanta susține că la stabilirea stocului scriptic de către organele de control nu au fost scăzute valori corecte din totalul veniturilor, însă nu arată care sunt aceste valori incorecte. De asemenea, nu s-a probat consecința reținerii unei sume diferite pentru vânzările de marfă în 2012 (în sumă de x lei în Anexa 4-stabilirea stocului scriptic și în sumă de x lei în fila 2 pct.10 și fila 9 lit. e din RIF) din moment ce în raportul de inspecție fiscală și în actele subsecvente s-a avut în vedere aceeași sumă de x lei. În plus, diferența dintre cele două sume este mică și nu se poate reține că nu ar exista lipsa de gestiune ca urmare a acestei mici diferențe.

Reclamanta nu a arătat în ce a constatat, la momentul verificării documentelor, nerespectarea regulilor de contabilitate în partidă simplă, astfel că instanța nu poate analiza acest aspect.

Faptul că pârâta, în cadrul deciziei nr.x/2015, reiterează cele cuprinse în raportul de inspecție fiscală și în deciziile de impunere nu înseamnă că nu a analizat contestația reclamantei, ajungând la aceeași concluzie cu cea a raportului și a deciziilor.

Reclamanta susține că nu s-au avut în vedere erorile cauzate de neluarea în considerare a facturilor achitate integral în exercițiul financiar în care au fost generate dar nevândute în același exercițiu financiar. Instanța constată că reclamanta nu arată care sunt aceste facturi fiscale, fiind astfel în imposibilitate să analizeze temeinicia motivului invocat.

De asemenea, instanța constată că reclamanta nu arată ce prevederi legale și principii ale contabilității nu au fost respectate la emiterea actelor contestate și în ce a constatat nerespectarea lor și nu a dovedit verificarea necorespunzătoare a actelor contabile, motiv pentru care va înlătura aceste aspecte invocate.

În ce privește decizia de impunere referitoare la TVA, se constată că reclamanta nu arată care sunt motivele pentru care consideră că această este nelegală.

Având în vedere aceste considerente, instanța va respinge acțiunea reclamantei, ca neîntemeiată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Respinge cererea formulată de reclamanta x ÎNTREPRINDERE INDIVIDUALĂ, cu sediul în comuna Sâncrăieni, sat x nr.x, jud. Harghita, CIF x, în contradictoriu cu pârâta DIRECȚIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANTELOR PUBLICE BRAȘOV-ADMINISTRAȚIA JUDEȚEANĂ A FINANTELOR PUBLICE HARGHITA, cu sediul în mun. Miercurea Ciuc, str. Revoluției din Decembrie nr.20, jud. Harghita.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Cererea se va depune la Tribunalul Harghita.

Pronunțată în ședință publică, azi 18.01.2017.

PREȘEDINTE

Steluța Elena Uța
s.s.indescifrabil

GREFIER

Cristina Roșea
s. s. indescifrabil

